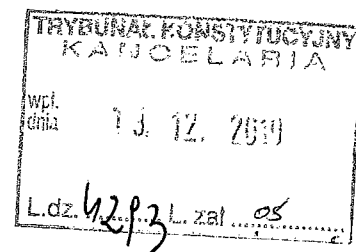

Warszawa, dnia 13 grudnia 2010 r.

Skarżąca:

T S.A.
ul.

reprezentowana przez:

Wacława Knopkiewicza, radcę prawnego
(pełnomocnictwo załączone do skargi konstytucyjnej z dnia 21 września 2010 r.)

adres do doręczeń:

GGH S.A.
ul. Piękna 18, 00-549 Warszawa

Trybunał Konstytucyjny
Al. Szucha 12a
00-918 Warszawa

sygn. akt

Ts 241/10

W odpowiedzi na zarządzenie sędziego Trybunału Konstytucyjnego z dnia 30 listopada 2010 r., uzupełniam brak skargi konstytucyjnej z dnia 21 września 2010 r. przez wyjaśnienie; w jaki sposób zaskarżone art. 1a ust.1 pkt 2 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych naruszyły prawa Skarżącej wynikające z art. 64 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP.

I.

Z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych wynika, że jednym z obiektów podlegających podatkowi od nieruchomości jest budowla. Art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych jest z kolei przepisem, którego celem miało być określenie, czym jest budowla jako obiekt podlegający – zgodnie z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych - podatkowi od nieruchomości. Zaskarżone przepisy, tj. art. 1a

ust.1 pkt 2 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, określają zatem przedmiot opodatkowania w podatku od nieruchomości - w zakresie, w jakim objęte są nimi budowle. Zgodnie z zaskarżonymi przepisami należy zatem opodatkować podatkiem od nieruchomości obiekty, nazwane w art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych budowlami, a więc obiekty, które powinny odpowiadać cechom definicyjnym określonym w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

W skardze konstytucyjnej z dnia 21 września 2010 r. zostało wykazane, że zaskarżone przepisy nie odpowiadają wynikającym z art. 2 Konstytucji RP (w związku z art. 84 oraz art. 217 Konstytucji RP) wymaganiom przyzwoitej legislacji, w tym przede wszystkim nie odpowiadają wymaganiu określoności przepisu. Nie są bowiem jasne, jednoznaczne i precyzyjne, przez co nie pozwalają na określenie, czym jest budowla jako obiekt podlegający opodatkowaniu podatkiem od nieruchomości. W istocie zatem zawarta w art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych definicja budowli ma charakter pozorny i nie pozwala potencjalnemu podatnikowi na jednoznaczne ustalenie, czy konkretny obiekt jest budowlą w rozumieniu zaskarżonych przepisów, czy też budowlą taką nie jest.

II.

Zgodnie z art. 64 ust. 1 Konstytucji RP „każdy ma prawo do własności, innych praw majątkowych oraz prawo dziedziczenia”, zaś zgodnie z ust. 3 tego artykułu „własność może być ograniczona tylko w drodze ustawy i tylko w zakresie, w jakim nie narusza ona istoty prawa własności”. Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 22 maja 2007 r., sygn. akt SK 36/06, „ten pierwszy przepis gwarantuje każdemu prawo do własności oraz innych praw majątkowych, a zatem prawo do nabywania mienia, jego zachowania oraz dysponowania nim. Prawo własności należy więc niewątpliwie do konstytucyjnych praw podmiotowych o charakterze powszechnym. (...) Prawo własności nie ma jednak charakteru absolutnego i choć stanowi najpełniejsze z praw majątkowych, nie może być traktowane jako *ius infinitum* i może podlegać ograniczeniom (zob. wyrok TK z 12 stycznia 2000 r., sygn. P 11/98, OTK ZU nr 1/2000, poz. 3)”. Natomiast art. 64 ust. 3 Konstytucji RP wyznacza – jak wskazał Trybunał w tym wyroku – „zakres dopuszczalnych ograniczeń prawa własności”, wskazując, że ograniczenia te mogą być ustanowione wyłącznie w ustawie, z której jednoznacznie wynika, kto i w jakich przypadkach podlega ograniczeniom prawa własności.

W wyroku z 11 grudnia 2001 r., sygn. akt SK 16/00, Trybunał Konstytucyjny rozważył, czy art. 64 Konstytucji RP „może stanowić adekwatny wzorzec kontroli przepisów z dziedziny prawa daninowego”. W tym zakresie Trybunał Konstytucyjny wyjaśnił, że „przepisy Konstytucji, gwarantujące lub przyznające określone wolności i prawa, mogą być adekwatnym wzorcem kontroli także dla przepisów nakładających obowiązki, o ile zachodzi rzeczywisty związek pomiędzy realizacją danego obowiązku a ingerencją prawodawcy w sferę

konkretnej wolności lub prawa jednostki proklamowanych przez Konstytucję. Nałożenie opartego na art. 84 Konstytucji obowiązku świadczeń podatkowych oznacza ingerencję w prawo dysponowania środkami pieniężnymi należącymi do majątku osoby obciążonej tym obowiązkiem, w szczególnych wypadkach prowadzącą nawet do umniejszenia substancji tego majątku. W wyniku przymusowej egzekucji należnych państwu świadczeń podatkowych może dojść do utraty własności rzeczy i innych praw majątkowych. Realizacja obowiązków podatkowych łączy się więc nieuchronnie z ingerencją w prawa majątkowe”.

W orzecznictwie Trybunału Konstytucyjnego przyjmuje się zatem, że wzorcem kontroli konstytucyjności przepisów ustanawiających obciążenia podatkowe może być art. 64 Konstytucji RP.

III.

Jeden z przypadków, gdy przepisy nakładające obowiązki podatkowe będą naruszały art. 64 Konstytucji, wystąpi wówczas, gdy przepisy te nie będą odpowiadały zasadom przyzwoitej legislacji (wynikającym z art. 2 Konstytucji RP), w tym również w przypadku naruszenia wymagania określoności przepisu prawnego. Jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w wyroku z dnia 27 listopada 2007 r., sygn. akt SK 39/06, „*naruszenie zasad dotyczących wymogów jasności i określoności przepisów podatkowych, w stopniu uzasadniającym niekonstytucyjność tych przepisów, z powodu ich niezgodności z art. 2 Konstytucji, odbiera takim przepisom legitymację pozbawiania podatników ich własności, gdyż niekonstytucyjność przepisów prawnych odbiera władzy publicznej legitymację do pobierania podatków w zakresie wynikającym z ich niekonstytucyjności. Trybunał Konstytucyjny pragnie podkreślić, że prawidłowo stanowione podatki nie są niekonstytucyjną ingerencją w sferę własności, natomiast niezgodne z Konstytucją naruszenie legislacyjnych reguł stanowienia podatków może stanowić niezgodną z Konstytucją ingerencję w prawo własności podatnika, gwarantowane przez art. 64 Konstytucji”.*

Jak zatem wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, prawo własności może być ograniczone wyłącznie w ustawie odpowiadającej zasadom przyzwoitej legislacji, w tym wymaganiu określoności przepisu prawa. Naruszeniem prawa własności, gwarantowanego przez art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, jest zatem jego ograniczenie w drodze przepisów nieodpowiadających zasadom przyzwoitej legislacji, w tym przepisów nieodpowiadających wymaganiu określoności przepisu prawa (co będzie ograniczeniem prawa własności w sposób nieodpowiadający wymaganiom wynikającym z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP). Naruszeniem art. 64 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP jest zatem stanowienie przepisów ustanawiających obciążenia podatkowe niezgodnie z wymaganiami przyzwoitej legislacji (art. 2 w związku z art. 84 i art. 217 Konstytucji RP).

IV.

Art. 1a ust. 1 pkt 2 oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych są przepisami nakładającymi obowiązek podatkowy, gdyż określają przedmiot opodatkowania podatku od nieruchomości, tj. wskazują, że budowla jest jednym z obiektów podlegających temu podatkowi i określają, co należy rozumieć pod pojęciem budowli. Przepisy te nie są jednak w dostatecznym stopniu jasne i precyzyjne, a zatem naruszają art. 2 w związku z art. 84 oraz art. 217 Konstytucji RP (co wykazano w skardze konstytucyjnej z dnia 21 września 2010 r.). Przepisy te nie mogą zatem stanowić legitymacji do pobierania podatków i – jak wyjaśnił Trybunał Konstytucyjny w cytowanym wyżej wyroku z dnia 27 listopada 2007 r., sygn. akt SK 39/06 – stanowią niezgodną z art. 64 ust. 3 Konstytucji ingerencję w prawo własności, gwarantowane przez art. 64 ust. 1 Konstytucji. Przy stanowieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych doszło zatem do niezgodnej z Konstytucją RP ingerencji w prawo własności podatnika, co świadczy o naruszeniu konstytucyjnych wolności i praw, określonych w art. 64 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP.

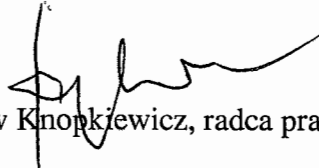
T S.A. została obciążona podatkiem od nieruchomości z tytułu linii kablowych położonych w kanalizacji kablowej, zaś jako podstawę prawną opodatkowania organy podatkowe i sądy wskazały art. 1a ust. 1 pkt 2 oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, uznając te linie za budowle w rozumieniu zaskarżonych przepisów. Jednak przepisy te – co wykazano w skardze konstytucyjnej z dnia 21 września 2010 r. – nie odpowiadają zasadom przyzwoitej legislacji. Przede wszystkim z zaskarżonych przepisów nie daje się wywieść, czy linie te są budowlą w ich rozumieniu czy też nie. Z jednej bowiem strony, wśród przykładów budowli wymienionych w art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane, do którego m.in. odsyła art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, znalazły się „sieci techniczne”, którymi potencjalnie mogą być linie kablowe położone w kanalizacji kablowej. Z drugiej jednak strony, art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane wyraźnie wskazuje, że budowlą jest obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego, a za taki trudno uznać te linie. Ponadto, określona w ustawie o podatkach i opłatach lokalnych nazwa podatku, tj. podatek od nieruchomości, wskazuje na to, że opodatkowaniu podlegają nieruchomości, a takimi z pewnością nie są linie kablowe położone w kanalizacji kablowej. W odniesieniu do T S.A. naruszenie wymagań przyzwoitej legislacji przy stanowieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 w związku z art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych spowodowało, że doszło do obciążenia podatkiem od nieruchomości od linii kablowych położonych w kanalizacji kablowej, co do których zaskarżone przepisy nie dają jednoznacznej odpowiedzi na pytanie o to, czy linie te podlegają podatkowi od nieruchomości, czy też nie podlegają.

Z tych względów zaskarżone przepisy nie mogą stanowić legitymacji do ograniczenia własności środków pieniężnych, polegającego na konieczności zapłaty podatku od nieruchomości od linii kablowych położonych w kanalizacji kablowej. Pobór od Skarżącej środków pieniężnych na zapłatę podatku od nieruchomości od tych linii, kwalifikowanych na podstawie zaskarżonych przepisów jako budowla, stanowi – wobec niespełnienia przy stanowieniu tych przepisów zasad przyzwoitej legislacji - naruszenie art. 64 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP.

V.

Podsumowując, zaskarżone przepisy, tj. art. 1a ust. 1 pkt 2 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, nie definiują w sposób poprawny, jasny i precyzyjny budowli jako obiektu podlegającego podatkowi od nieruchomości. Przepisy te nie dają jednoznacznej odpowiedzi na pytanie, czym jest budowla podlegająca podatkowi od nieruchomości. Tymczasem ograniczenie prawa własności, o którym mowa w art. 64 ust. 1 Konstytucji RP, może nastąpić – zgodnie z art. 64 ust. 3 Konstytucji RP - wyłącznie w drodze ustawy. Ustawa, o której mowa w art. 64 ust. 3 Konstytucji RP, powinna jednoznacznie wskazywać przypadki, w których dochodzi do ograniczenia prawa własności. Przepisy ustawy, z której wynikają ograniczenia własności, powinny zatem spełniać wymaganie określoności. Dotyczy to również przepisów ustanawiających obciążenia podatkowe, a takimi są zaskarżone art. 1a ust. 1 pkt 2 i art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych. Przepisy ustanawiające obciążenia podatkowe stanowią bowiem ograniczenie własności. Skoro jednak zaskarżone przepisy nie odpowiadają wymaganiu określoności (co zostało wykazane w skardze konstytucyjnej z dnia 21 września 2010 r.), to obciążenie podatkiem na ich podstawie stanowi ograniczenie własności, które jest niezgodne z wymaganiami stawianymi przez art. 64 ust. 3 Konstytucji RP oraz przez art. 2 (a także przez art. 31 ust. 3 Konstytucji RP). Tym samym art. 1a ust. 1 pkt 2 oraz art. 2 ust. 1 pkt 3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych naruszają prawa T S.A. wynikające z art. 64 ust. 1 i ust. 3 Konstytucji RP.

Proszę o uwzględnienie powyższego.

Wacław Knopkiewicz, radca prawny